

Van Tuillon leerde hij hoe hij het geraamte van de figuren moest maken, en stellig had hij zich toen geen beter voorbeeld kunnen wenschen dan dezen meester van den concisen, strakken vorm, wiens figuren in hun zuivere evenwichtigheid zoo licht en jong, zoo volkomen vrij van de zwaarte van het materiaal schijnen. Zijn „Amazone,” die voor de National-Galerie in Berlijn staat, is een zeer zelfstandige zuster van zijn Diana; het is een slank jong meisje, dat echt paardrijden geleerd heeft. Aan Tuillon heeft Kolbe volgens zijn eigen zeggen als leerling veel te danken, aan hem en aan zijn anderen vriend August Gaul, dien men wel als den grootsten modernen beeldhouwer van dieren beschouwen moet, en die Kolbe vooral door zijn geduld en den eenvoud van zijn werkmansgeest beïnvloed heeft. Met deze beide invloeden ging die der klassieke Oudheid zeer goed samen. De kunst der Oudheid is voor den noordelijken mensch altijd een ideaal geweest en zal dat wel altijd blijven. maar, behalve in de zuiverheid harer bedoelingen, mag men ze hier niet navolgen, wanneer men niet in het academische of het geforceerd monumentale vervallen wil. Kolbe's kunst wekt vertrouwen en zal blijvend zijn, omdat zij tusschen deze beide gevaren een veiligen weg gevolgd heeft en omdat zij opgebouwd is op een basis die in alle seizoenen van het leven even vruchtbaar blijft. Zoo was hij, nadat hij bij deze beide vrienden toegekeken had, op zijn drie en twintigste jaar reeds een volleerd meester, die verder niets anders te doen had dan de kwaliteit van zijn werk gaaf te bewaren, zich zelf niet gemakzuchtig te herhalen en aan zijn kunst telkens een hoogere taak voor te leggen.

De kunst van Kolbe is nooit naturalistisch of impressionistisch geweest en ze is ook niet expressionistisch geworden. Men zou haar, daar zij geenerlei programma onderschrijft, neutraal kunnen noemen, als ze ons onverschillig liet, als zij ons niet liet voelen dat haar wortels zich gevoed hebben uit een gelijkmatig stroomend levensgevoel. Ziet men veel werken van Kolbe bij elkaar, dan schijnen die, hoewel zij nooit geforceerd een individueelen stempel dragen, één enkele familie te vormen, die van hem is, die goed en echt is zooals hij zelf, en wier afzonderlijke figuren, ofschoon hij ze gedurende den langsten tijd van zijn scheppend leven slechts op halve levensgrootte maakte, in onze herinnering voortdurend schijnen te groeien. Dat is een kwestie van uitsparen; de rustige verhouding der vlakken onderling, met hun geleidelijk en toch niet ongeaccentueerd in elkaar overgaan, biedt ruimte aan een overvloed van visioenen. Lessing heeft in zijn „Laokoon” eens gesproken over „het vruchtbare oogenblik;” hij bedoelt het moment, waarop twee krachten of bewegingen elkaar ontmoeten en een soort stilstand veroorzaken. Dat oogenblik is meer dan een oogenblik, het weer spiegelt of concentreert (zonder echter het op te houden) het disharmische en weer naar eenheid terugverlangende leven. Uit twee stemmen ontstaat een harmonie, en het is wel van algemeene bekendheid, dat goede